

2.

„Opovažte se mít pravdu“

Když jsem byl malý kluk, nikdy by mě nenapadlo, že jednoho dne budu expertem na Irák u přední světové zpravodajské služby, patrně i proto, že žádná taková práce tehdy neexistovala. Narodil jsem se 8. března 1961 na jižním pobřeží Long Islandu coby nejmladší z pěti dětí. Byl jsem typické dítě, nejevící žádný zájem o politiku nebo historii, a už vůbec mě nelákala práce pro vládu. Zato mě hodně bavil sport, a když jsem postoupil na střední školu, zbláznil jsem se do rokenrolu, bylo to tehdy to hlavní, co jsme s kamarády řešili. Kromě toho jsem se o dění ve světě prakticky nezajímal. Navíc, máte-li stejné příjmení jako jeden zdiskreditovaný prezident, pak to váš zájem o práci ve státní správě taky příliš nepodníí.

V době, kdy jsem studoval na nižší střední škole, stal se Blízký východ katalyzátorem řady světových traumat – atentátu na izraelské atlety na olympijských hrách v Mnichově v roce 1972, Jomkipurské války v roce 1973, ropného embarga v letech 1973–74. Tehdy jsem však byl příliš mladý na to, abych chápal jejich význam. Když jsem

byl v deváté třídě, věnovala naše škola islámskému světu všehovšudy jednu hodinu.

Oproti tomu historii a zeměpisu Izraele jsme se věnovali několik týdnů (do školy chodilo mnoho židovských studentů a mnozí z nich se učili hebrejsky). O Blízký východ jsem se nijak zvlášť nezajímal až do roku 1980, kdy jsem se zaregistroval do seznamu potenciálních branců. Na Blízkém východě to tehdy vřelo – Sověti napadli Afghánistán, na americké ambasádě v pákistánském Islámábádu bylo drženo padesát dva Američanů jako rukojmí – a prezident Jimmy Carter obnovil pro všechny muže osmnácti až dvaceti šesti let povinnou registraci pro vojenskou službu. S prvním muslimem jsem se setkal až v roce 1981.

Přihlásil jsem se na Hofstra University na Long Islandu. Ani tento krok jsem nijak zvlášť dlouho nezvažoval. Prostě jsem si podal přihlášku a oni mě přijali. Hofstra pro mě byla ideální. Měl jsem skvělé profesory, hodně jsem četl a naprosto se zamiloval do historie, která se stala mým hlavním oborem. Zajímal jsem se zejména o ruské dějiny, vývoj Sovětského svazu a nástup studené války. To byla doba vlády Ronalda Reagana a v rámci studené války období rostoucího napětí. O Blízký východ jsem se zajímal jen velmi okrajově.

Byla to nakonec právě četba, která mě přivedla k práci mého života. Hluboký dojem na mě zanechaly především dvě knihy: Biografie *Mikuláš a Alexandra* od Roberta K. Massieho o posledním ruském carovi a jeho rodině mi ukázala, co se stane, když jednotlivce semele běh dějin. *Dům v Garibaldiho ulici* od Issera Harela, bývalého šéfa izraelské tajné zpravodajské služby Mosad, popisuje operaci, během níž se Mosadu podařilo dopadnout, vyslechnout, a dokonce do Izraele dopravit válečného zločince Adolfa Eichmanna. Nikdy nezapomenu na tu hroznou scénu, kdy krátce po dopadení Harel stanul tváří v tvář Eichmannovi a tento nacista, který organizoval židovské deportace,

na něj pohlédl a v hebrejštině odrecitoval Šemu, jednu z nejdůležitějších židovských modliteb. Tyto knihy ve mně vzbudily zájem o svět zpravodajských služeb. Během svého posledního roku na škole jsem se rozhodl vstoupit do státní služby, kde bych mohl poznat věci, o kterých jsem dosud jen četl. Chtěl jsem sledovat chod moderních dějin přímo z první řady.

Ve studiu jsem pokračoval na New York University, kde jsem získal magisterský titul v oboru historie s důrazem na americkou diplomacii. Právě tam jsem měl to štěstí seznámit se s McGeorgem Bundym, který byl jedním z mých profesorů. Jednou týdně jsme probírali i témata týkající se studené války. Vždy nám nejprve nastínil syntézu dané události a přiblížil její hodnocení ze strany odborníků. Byl schopen mluvit i dvě hodiny v kuse, aniž by se kdy podíval do svých poznámek nebo svůj výklad přerušil byť jen pouhým „ehm“. Měl absolutní přehled o nejnovějších vědeckých pracích a kdykoliv byl ochotný setkat se se studenty i po přednášce a probrat jejich případné dotazy – tedy pokud jste si domluvili schůzku.

V březnu roku 1989 jsem se přestěhoval do Kalifornie, kde jsem si našel práci v jedné renomované advokátní kanceláři v Orange County. Pro mladé lidi kolem dvacítky byla tehdy právníčina jakýmsi ideálním startem do života a mě napadlo, že bych možná měl pokusit štěstí v této oblasti. Díky přesunu do Kalifornie jsem měl možnost trávit čas se svou matkou a třemi sourozenci, kteří se nedlouho předtím přestěhovali na západní pobřeží. Také jsem tam získal spoustu nových přátel. Pro mou kariéru by patrně bylo lepší, kdybych se býval přestěhoval do Washingtonu, DC a usiloval o pozici v CIA, ale jak se dnes říká, žil jsem tehdy tady a teď.

O práci v CIA jsem poprvé zažádal v roce 1990, dva roky poté, co jsem získal magisterský titul na NYU, v době, kdy se schylovalo k první válce v Perském zálivu. Odpověděl jsem tehdy na inzerát v časopise

Foreign Affairs a následně jsem se v kalifornském El Monte sešel s náborovým pracovníkem CIA. Vzpomínám si, jak jsem seděl v čekárně, četl si o invazi do Kuvajtu a říkal si: „Páni, to je teda síla!“ Mé odpovědi patrně udělaly na náboráře dobrý dojem, neboť mě pozval k účasti ve standardizovaném testu znalostí v oblasti zahraničních věcí. Ten jsem následně absolvoval v San Diegu. Byla to akce na celý den – představte si něco jako přijímací zkoušky na vysokou, tedy nebýt těch špiónů kolem. Ve většině částí testu jsem exceloval, a patrně i proto mě pozvali k pohovoru do Washingtonu. Jenže nedlouho poté mi ze CIA zavolali s tím, že onen pohovor musejí odsunout na později. Pak mi zavolali znovu a smluvené datum opět posunuli. Opakovalo se to ještě jednou. Nakonec mi zavolali, že se žádný pohovor nebude konat vůbec. Byl jsem sklíčený. Netušil jsem tehdy, že CIA tenkrát právě vstupovala do období snižování výdajů, a nábor nových pracovníků se tak značně zpomalil.

V roce 1993 jsem se přestěhoval do Washingtonu, kde jsem se na Georgetown University přihlásil na druhý magisterský obor v rámci Studií národní bezpečnosti. V roce 1996 jsem získal magisterský diplom a po celém městě rozeslal svůj životopis. V roce 1997 se mi zcela nečekaně ozvali ze CIA s tím, že mě zvou k pohovoru. U brány mě zastavila ochranka, které trvalo celých devadesát minut, než se jí podařilo potvrdit, že mám sjednanou schůzku. Když jsem vcházel do budovy Nového ústředí, všiml jsem si plakety, na níž stálo: „I poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Měl jsem pocit, že to je to pravé místo, kam skutečně patří. Strašně jsem toužil pracovat u CIA.

Když jsem se usadil k přijímacímu řízení, neskutečně jsem se potil. Pohovor probíhal v jakési kóji, přes jejíž tenké stěny jsem slyšel hlasy lidí odvedle. Představoval jsem si, jak se tam potutelně smějí mé ukrutné snaze vypadat sebejistě a erudovaně. Na konci se se mnou rozloučili zdvořilým „Budeme v kontaktu.“ K mému úžasu mi o několik

týdnů později zavolali znovu a pozvali mě na druhý rozhovor. Tentokrát to šlo mnohem hladčeji. Po devíti měsících prověřování informací, které jsem CIA poskytl v životopisu a sdělil v průběhu přijímacího pohovoru, několika testů na detektoru lži mi oznámili datum nástupu do služby: 3. února 1998. Byl jsem šťastný jako blecha. Můj sen pracovat pro CIA se mi splnil. Mělo to jen jeden háček: Nikdo mi neřekl, co budu dělat ani jaké bude mé pole působnosti. Hlavně přijďte v den nástupu do služby včas!

Jen pár dní před nástupem jsem se dozvěděl, že budu analytikem vedení státu v irácké sekci Ředitelství zpravodajství (DI). Tuto pozici úkol jsem získal nejspíš proto, že ve své diplomové práci na Georgetownské univerzitě jsem se podrobně věnoval Saddámovi Husajnovi. Znamenalo to, že mým hlavním úkolem měla být analýza osobnosti a okolí iráckého vůdce: Rodinné svazky, které mu pomáhaly udržet se u moci, jeho kmenové vazby, jeho motivy a metody, vše, co ho pohánělo a motivovalo. Bylo to jako dát dohromady obří skládačku z malých, leč důležitých dílků sesbíraných z tajných hlášení, odposlechů a zachycené datové komunikace. „Analytici vedení“ se zaměřovali na určitou osobu a její vztah k politice dané doby.

Tím úkolem jsem byl přímo nadšen. Saddám mě hodně fascinoval a navíc jsem byl obklopen velkou skupinou lidí, kteří měli rozsáhlé znalosti z dlouhodobého studia svých „oblastí“. Mluvili speciálním jazykem, intespeakem, jemuž jsem zpočátku vůbec nerozuměl. Poprvé jsem tak slyšel zkratky jako POTUS (prezident USA), SVTC (zabezpečené videokonference), NID (denní přehled nových zpravodajských informací) anebo PDB (každodenní souhrn nejnovějších zpravodajských informací pro prezidenta) stejně tak i jména hlavounů CIA ze sedmého podlaží. Říkával jsem tehdy, že to bylo jako sledovat španělskou televizi a nerozumět přitom ani slovo španělsky.

Ale stejně jako většina velkých byrokratických aparátů byla i CIA ve svých nejvyšších patrech poměrně zkosnatělá, neboť ji řídili lidé, kteří často hráli spíše na jistotu a nové, neotřelé nápady a přístupy považovali spíš za ohrožení své vlastní kariéry. Když jsem vstoupil do služeb CIA, téma mé zaškolovací instruktáže bylo „Opovažte se mýlit“. Jak jsem zjistil během let Clintonovy, Bushovy a Obamovy vlády, CIA fungovala spíše na principu „Opovažte se mít pravdu“.

Moji přímí nadřízení byli přesným opakem většiny mých kolegů analytiků. Byli odtažití a rezervovaní, vůbec netušili, kdo jsem a co tam vlastně pohledávám. Oni si mě nenajali a dávali mi jasně najevo, že být to na nich, neměl bych šanci. Proč? Hlavně proto, že kvůli rozsáhlé reorganizaci přešli analytici vedení do jejich národních týmů, a ačkoli neměli příliš jasnou představu, co tento obor obnáší, měli nyní tyto lidi na starosti. Svůj první den v práci jsem strávil trochu bezprizorně. Když mi konečně našli stůl, byl v jiné místnosti než zbytek týmu. Nutno přiznat, že v době, kdy jsem nastupoval do CIA, potýkala se irácká sekce s menší krizí kvůli Saddámovým výhrůzkám, že z Iráku vyhostí zbrojní inspektory OSN, a moji nadřízení tak nejspíš měli svých starostí dost. Najít mi stůl a zadat úkoly bylo na jejich žebříčku priorit hodně nízko.

Mí nadřízení měli „své lidi“, jimž důvěřovali; tehdy jsem se rozhodl, že i já musím prokázat své schopnosti. Věděl jsem, že jediný způsob, jak získat jejich důvěru, bylo zjistit o Saddámovi a jeho způsobu vlády maximum informací. Na první rok ve službě to byl celkem pekelný závazek, ale přece jen jsem krůček po krůčku začal pronikat do komplikované osobnosti iráckého vůdce. Svým nadřízeným jsem začal dokazovat, že si svůj post zasloužím a že pokud mi svěří nějaký úkol, jsem schopen dodat cenné informace.

CIA byla na Irák až žalostně nepřipravená, přestože už koncem roku 2001 bylo patrné, že se Spojené státy chystají do války se

Saddámem. Bushův Bílý dům tehdy do světa vytrvale vytruboval, že Saddám představuje pro Spojené státy čím dál větší hrozbu. V reakci na to CIA personálně posílila Ředitelství zpravodajství. Během následujících dvou a půl let se irácká sekce exponenciálně rozrostla a zavládla v ní atmosféra semknuté operační skupiny. Analytické operační skupiny se v CIA obvykle zřizují v době krize jako nástroj podpory vlády – daná skupina má pak za úkol poskytovat vedoucím představitelům země nejaktuálnější taktické analýzy. Jejím úkolem však není prosazovat strategické myšlení.

Mí nadřízení často prohlašovali, že jsou zastánci nekonvenčního myšlení, když ale přišlo na věc, vždy se obraceli na stále jedny a tytéž lidi – obvykle na ty, s nimiž trávili víkendy – jen aby dostávali stále stejné odpovědi. Toto pohodlné uvažování a neochota zkusit něco nového se netýkaly pouze vedení CIA. I řadoví pracovníci, kteří připravovali každodenní souhrn nejnovějších zpravodajských informací pro prezidenta, tedy osm až deset stran poznámek k různým otázkám národní bezpečnosti, na tom byli stejně tak. Z analýzy vedení státu často dělali spíše politické hodnocení, ve kterém se převážně zaměřili na politické proudy točící se kolem dané významné události a méně už na to, jaké byly pohnutky a cíle daného vůdce v případě jeho konkrétních činů a rozhodnutí. Vybrali si určitou výraznou událost, zaměřili se na s ní související motivy a celý příběh přetvořili v deskriptivní analýzu, v níž se zabývali politickými cíli dané země, aniž by však vzali v potaz onen nesmírně důležitý lidský faktor. Jakmile však v určité oblasti propukla krize, musela všechna interní sdělení pro Bílý dům obsahovat rovněž analýzu vůdce daného státu. Prezident potřeboval vědět o svém protějšku naprosto všechno. Pracovníci Bílého domu, a dokonce i někteří nejvyšší představitelé státu se často dožadovali veškerých informací o konkrétním vůdci a jeho možných záměrech, které jsme měli k dispozici. V případě Iráku se v roce 1998, kdy jsem vstoupil do CIA,

otázka „Co má Bagdád za lubem?“ změnila spíše na „Co chce Saddám? Co má Saddám za lubem?“.

Irácký režim byl velmi komplikovaný a spletitý. S mezinárodním společenstvím byl Saddám ve sporu ohledně uvalených sankcí a slovně (a někdy reálně) válčil se Spojenými státy, které na jihu a severu Iráku vyhlásily bezletové zóny a pravidelně zemi bombardovaly. Irák měl komplikované vztahy se všemi svými sousedy, trápili ho zbrojní inspektoři OSN hledající zbraně hromadného ničení a musel bojovat se svými odpůrci, kteří žili v exilu převážně na Západě (nebo v některé ze sousedních zemí Blízkého východu) a činili grandiózní prohlášení o svých zdrojích uvnitř Iráku a tajných armádách připravených k sesazení diktátora. Saddám ustál několik pokusů o převrat, z nichž některé byly mnohem propracovanější než onen břídilský pokus ze strany CIA v roce 1996. (Toto fiasko bylo výsledkem ztřeštěného nápadu z dílny Irácké národní dohody, politické strany složené převážně z přeběhlíků z vojenských a bezpečnostních složek – nezaměňovat s kontroverzním Iráckým národním kongresem Ahmeda Chalabiho, který poskytl mnohé z informací, jež byly následně použity k ospravedlnění invaze v roce 2003. Avšak většinu z těch, kdo CIA pomáhali, snadno odhalil Saddámův Mukhabarát, Irácká zpravodajská služba, jíž se podařilo zjistit veškeré podrobnosti puče připravovaného v roce 1996 a v červnu a červenci téhož roku ho překazit.*)

Vedoucí irácké sekce po analytících vždycky chtěli, aby řešili stále stejné otázky: Jak stabilní je Saddámův režim? Přesune se Saddám na sever? Přesune se Saddám na jih? A kde jsou zbraně hromadného ničení? To byla témata, jimiž se zabývala CIA pod vedením George Teneta. A protože byl nespokojen s „pracovními výsledky“ irácké

* Amatzia Baram, *Building Toward Crisis: Saddam Husayn's Strategy for Survival* (Washington, DC: Washington Institute for Near East Policy, 1998), s. 56.

sekce, odvolal Tenet jejího vedoucího a na jeho místo dosadil svého spolehlivého asistenta Phila, který se zodpovídal přímo jemu.

Ve schopnostech obratného řečníka se Philovi vyrovnal málokdo, on navíc velmi dobře chápal, co od něj vedení CIA očekává. Produkoval zjednodušené materiály, které byly pro politické strategy snadno pochopitelné, a prezentoval jim je se špetkou patolízalství zkušeného byrokratického hráče. Tento druh bratříčkování bránil jakékoliv diskusi o velmi komplexní části světa, kde se proplétá náboženství, kultura a historie. Opakovaně se nás ptali, jak bychom mohli zlomit Saddámův režim, čím bychom ho mohli vydesit, koho bychom mohli dosadit na jeho místo. Tyto a podobné otázky nám kladli, jako bychom správné odpovědi sypali z rukávu. Ve skutečnosti, v případě zemí, jako je Irák nebo Írán, musí analytik pečlivě studovat vývoj událostí léta dozadu a prohrabat se haldami informací, než se mu vůbec podaří začít chápat tamní kontext a případné možnosti nasměrování dalšího vývoje. Ovšem dle Philova způsobu uvažování byly tyto zásadní informace nepoužitelnou dávnou historií. V důsledku toho jsme nekladli řadu otázek, na něž bylo třeba znát odpovědi. (Phil později dostal zasloužený trest, když se stal členem Rady pro národní bezpečnost a narazil na Zalmaye Khalilzada, který nejprve sloužil pod prezidentem Georgem W. Bushem jako zástupce náměstka ministra obrany pro oblast plánování a později zastával funkci velvyslance v Afghánistánu, Iráku a poté v OSN. Khalilzad CIA nedůvěřoval a Phila často na rady nezval. Později se Phil stal zástupcem vedoucího Centra CIA pro boj proti terorismu, kde měl na starosti boj proti al-Káidě.)

Životní mízou práce každého analytika jsou aktuální informace. Denní interní svodky informací sestavované pro politické činitele a vysoké představitele státu jim pomáhají vytvořit si představu o tom, co se ve světě děje a jakým způsobem na jednotlivé události nahlíží zpravodajská komunita, a následně formulovat svá vlastní rozhodnutí. Ale

najednou jsme byli nuceni psát další a další variace na téma Saddámových přesunů na sever či na jih a možného místa ukrytí zbraní hromadného ničení. Přestože jsem byl jediným analytikem, který se zabýval vedením iráckého státu, coby ještě „nevyzkoušené zboží“ jsem neměl psát o Saddámovi. Tak jsem začal psát o jeho dětech. Přišel jsem s teorií, že v úvahách o svém nástupci Saddám obešel svého staršího Udaje a na převzetí moci připravuje svého mladšího syna Kusaje. O téma nástupnictví se Rada pro národní bezpečnost a Bílý dům obzvláště zajímaly, neboť skýtalo možné cesty, jak se zbavit Saddáma, aniž by bylo nutno vstoupit do ozbrojeného konfliktu s Irákem.

Když se nyní ohlížím zpět, uvědomuji si, že jsme tehdy značně trpěli nedostatkem zdrojů přímo na místě. V Iráku jsme neměli ani velvyslanectví, ani žádné jiné zdroje, které by nám dodávaly informace o tamní situaci. Z tohoto důvodu jsme byli téměř zcela odkázáni na informace iráckých emigrantů. Když v únoru 1999 Saddámovi stoupenci zavraždili Muhameda Sadíka as-Sadra, nevěděli jsme nic o Sadristickém hnutí a prakticky jsme neměli ponětí, kdo Muhamed Sadík as-Sadr vlastně je. Šiitský zdroj by nám býval rychle sdělil, že je to šiitský duchovní s hodností ajatolláha, saíd (někdo, kdo se prohlašuje za přímého potomka proroka Mohameda), tedy prominentní politická a náboženská postava v Nadžafu, který se postavil proti Saddámovým represím vůči šiitům, a otec Muktady as-Sadra, pozdějšího vůdce šiitské Mahdího armády a nezlomného nepřítel Prozatímní koaliční správy. Ani o jednom z nich jsme nikdy neslyšeli.

Ještě s jedním kolegou analytikem jsem se šel Phila zeptat, zda bychom mohli psát o dynamickém vývoji, k němuž došlo v šiitské komunitě po Sadrově smrti. Našemu šéfovi jsem sdělil, že síly, které hrají zásadní roli mezi šiity, se nejspíše budou podílet na tvorbě případné post-saddámské vlády v Iráku. Phil namítl, že takové věci vláda nutně vědět nepotřebuje, ale klidně se tomu můžeme dál věnovat. Jinými

slovy „s tímhle mě neotravujte, ale vyrazit vás úplně nechci“. Bez podpory šéfů by bylo obtížné zjistit o této komplexní skupině více informací. Zároveň s tím se vynořil další problém: Naše sbírka informací se natolik soustředila na Saddáma a jeho nejbližší spolupracovníky, že jakákoli zmínka o tématech dotýkajících se režimu pouze okrajově byla považována za plýtvání zdroji. Při zpětném pohledu je zcela zřejmé, že před 11. zářím jsme rozměry šíitské hrozby pro Saddámův režim vůbec nechápali. Jelikož jsme se až příliš spoléhali na emigranty a představitele opozice, z nichž mnozí byli sunnitě, kteří svými bratry šíity zcela opovrhovali, uvěřili jsme, že na šíitech vůbec nesejde a že nástupcem Saddáma bude pravděpodobně nějaký sunnitský vůdce.

Ba co hůř, CIA vůbec nepostřehla několik důležitých událostí kolem Saddámova vůdcovství. Jedna z mých kolegyně napsala článek, v němž analyzovala Saddámův román *Zabíba a král*. Její hlavní závěr byl, že daný příběh nám toho o Saddámovi moc neřekne, neboť prý používal ghostwritery (profesionální spisovatele, kteří jsou placeni za napsání textu, jehož autorství je oficiálně připsáno jiné osobě, pozn. překl.). Experti na Irák věděli, že Saddám si psal vše sám – své vlastní projevy a nyní také román. Tato analytička však přesto tvrdila, že to není pravda, neboť se domnívala, že světový vůdce nemůže mít čas na to, aby napsal celý román. Jenže o to právě šlo. Z toho, že měl čas napsat román, vyplývalo, že v době, kdy se válka zdála být na spadnutí, svou energii do vládnutí příliš nevěkládal.

Skutečností zůstává, že v posledních letech svého života se Saddám začal postupně stahovat do ústraní a zabýval se hlavně nevládními záležitostmi, především pak psaním. Objevovala se různá hlášení, která toto naznačovala, nikdy však nebyla postoupena politickým činitelům a na veřejnost se dostala až po válce. Následně jsme zjistili, že zatímco se američtí vojáci připravovali na invazi do Iráku, Saddám posílal Táriku Azízovi k posouzení poslední pracovní verzi dalšího románu.

Takhle se přece nechová člověk, který se připravuje na zdrcující vojenský útok.

Uprímně řečeno, i kdybychom měli tyto informace v reálném čase a předali je Bílému domu, válku by to stejně neodvrátilo. Bushova administrativa byla na válku připravena a byla rozhodnuta Saddáma odstranit. Nicméně naší povinností coby zpravodajců profesionálů bylo předat tyto informace vedoucím představitelům státu. I kdyby nic jiného, tak to mohlo zvýšit prahovou hodnotu pro zahájení války. Toto selhání svými rozměry dosahuje závažnosti nepravdivosti tvrzení, že Irák má sklady zbraní hromadného ničení.

Paul Wolfowitz, zástupce ministra obrany Donalda Rumsfelda, doslova bombardoval CIA žádostmi o informace. Zjevně se snažil pochopit kořeny irácké hrozby vůči Spojeným státům, jeho úsilí však často hatila hloupost jeho dotazů. Často například žádal analytiky, aby se vyjádřili ke článkům v časopise *Vanity Fair* nebo ke komentářům v hlavních večerních zprávách. Mým favoritem bude asi jeho žádost směřovaná na mé kolegy, aby se vyjádřili k rozhovoru Claire Shipmanové ze stanice ABC News se ženou, která tvrdila, že je jednou ze Saddámových milenek. Tato žena údajně během intimních postelových konverzací shromáždila nejrůznější informace o Saddámových programech vývoje zbraní hromadného ničení.

Nikomu se nikdy nepodařilo odhalit její pravou identitu. Neměli jsme žádné záznamy o někom s jejím profilem, kdo by byl spojen s režimem, notabene coby jedna ze Saddámových milenek. Je bezesporu ostudou ABC, že takový škvár vůbec odvěsila, je však také ostudou vlády, že ztrácela čas jeho hodnocením. Bylo to jen jedno z mnoha stébel, jichž se Bushova administrativa chytala ve svém úsilí shromáždit důkazy svědčící o zločinnosti Saddámova režimu.